

[P. Christensen.]

som Lovforslagets § 3 nu har faaet. Der er ikke Tvivl om, at disse Forhold saa vil ordne sig paa tilfredsstillende Maade.

Til det ærede 12te tingvalgte Medlem (Villemoes), der talte som Ordfører for Venstre, vil jeg gerne sige et Par Ord. Af de Udtalelser, som det ærede Medlem fremsatte under denne Sags Behandling i Gaar, maatte man umiddelbart faa det Indtryk, at Partiet Venstre har en noget daarlig Samvittighed i Henseende til dets Stilling til det foreliggende Lovforslag. De mange Ord, som det ærede Medlem benyttede sig af, havde jo ikke meget sagligt Indhold. At det ærede Medlem talte paa sit Partis Vegne, maa vi andre naturligvis tage til Efterretning og tro paa, men man skulde efter de Udtalelser, der faldt, ikke tro, at Partiet Venstre har haft noget Makkerskab med den hittidige Lovgivning. Man kommer i denne Forbindelse, uvilkaarligt til at tænke paa en Fader, der ikke vil kendes ved sit eget Barn, og som søger at dække over et formentlig begaaet Fejltrin ved at snakke højt om andres. Det ærede Medlems hele Indstilling over for det foreliggende Lovforslag henlede ogsaa Tanken paa, at Partiet Venstre nu uden Fare for Landbruget kan optræde i den Heltepositur, som fandt Udtryk i det ærede Medlems Udtalelser. Lovforslagets Vedtagelse er jo nemlig sikret nu i dette høje Ting. Det ærede 12te tingvalgte Medlem skulde derfor baade som Repræsentant for Byerhvervene og som Repræsentant for Landbruget i sit stille Sind være glad ved det foreliggende Lovforslag, være glad ved, at det høje Landsting er undergaaet nogen Ændring, siden Valutaloven sidste Gang var til Behandling her i Tinget. Ikke desto mindre sporedes der hos den ærede Ordfører nogen Bitterhed over Landstingsvalgets Resultat, som paa en lidt haanlig Maade sattes i Forbindelse med det moderne politiske Begreb ude omkring i Verden, som man kalder Folkefronten.

Naar disse Bemærkninger blev fremsat i Forbindelse med det foreliggende Lovforslag og der blev peget paa Landstingets nuværende Sammensætning og sagt, at den var en Følge af en Slags Folkefront, kan det være nyttigt at minde om de Tilstande, der har været her i Landet og har været betragtet som en Selvfølgelighed, nemlig at Danmark gennem mere end 2 Menneskealdre har haft en saadan demokratisk Folkefront. Oprindelig var det Venstre og Socialdemokratiet, som dannede denne Folkefront til Værn for det danske

Demokrati mod Datidens politiske Højrestyre, senere er den dannet ved skiftende Samarbejde med andre Partier. Socialdemokratiet har saaledes gennem to Menneskealdre været det faste Punkt og den trofaste Vagt i dansk Politik til Værn for Demokratiet politiske Frihed og erhvervsmæssige Muligheder for hele Befolkningen, og det er netop dette Vagtskab, der gør, at Socialdemokratiet ogsaa i denne Sag har staaet Vagt omkring hele det danske Folks Erhvervsmuligheder. Enhver, som ønsker at være med i denne Folkefront, maa naturligvis indmelde sig i de Partier, der giver Tilslutning dertil, der er ikke anden Vej. Det var det, der skete ved sidste Valg, og det er det, jeg gerne har villet gøre opmærksom paa i Anledning af den noget lette Tone, der blev anlagt over for Socialdemokratiets Stilling i Øjeblikket og over for det foreliggende Lovforslag.

Ifølge Fortrykket henviste den ærede Ordfører for Venstre (Villemoes) til, hvorledes Danmark havde klaret sig gennem Aarene, helt tilbage til 1880, henviste til, hvorledes det danske Landbrug havde klaret sig under Datidens vanskelige Kaar, og spurgte: Hvad gjorde man da? Ja, hvad gjorde man da? Mener det ærede Medlem, at man skulde indtage samme Stilling i Nutiden, som man indtog i Datiden under Datidens Forhold? Mener det ærede Medlem, at Regering og Rigsdag skulde stille sig over for de erhvervsmæssige Problemer paa samme Maade i Dag, som man stillede sig for Aar tilbage under Landbrugskrisen dengang, som var af ganske anden og sværere Beskaffenhed, end man kender den i Dag?

Men det er jo rigtigt, at dengang var der ingen Valutacentral, dengang var der ingen Regeringspartier til at træde hjælpende til over for det Landbrug, der kom i Vanskeligheder. Og hvad gjorde man saa? Ja, saa gik det simpelt hen saadan, at den, der ikke kunde klare sig, maatte gaa fra sin Bedrift, Livets Lov og ikke andet. Hvem der er gammel nok til at mindes den Tids Forhold, og hvem der ellers har gjort sig bekendt med Datidens Forhold, kan erindre, hvorledes Dagbladenes Spalter under den daværende Landbrugskrise var fyldt med Annoncer om Konkurs, Tvangssalg o. s. v. Landet over. Det var en ganske anden haard Tid for Bondestanden her i Landet, og det var en ganske anden haard Tid ogsaa for den arbejdende Befolkning. Naar der derfor nu henvises til: Hvad gjorde man da, ja, saa gjorde man dette, at man lod Bønderne og Arbejderne lide under de Van-